

In res ga ni!
Denar, ki ga je Tináčka pustila Jakobu,
temu ni zalegel.

In prišlo je tako kot so prerokovali pa-
metni možje.

Zgodba je kratka. —

Cerkveniško službo je pustil, in cerkvice
sv. Filipa in Jakoba je prišla v oskrb drugemu.

S Klinarjem pa sta sekala in kuhala v
Polhovcu, da je bilo kaj. Sekira in žaga sta
se vrstili . . . Ob pobočjih pa so gorele
kope, da je dim v valovih légal nad gozdove.

In po grapi se je izvažalo kar naprej:
zdaj oglje, zdaj drva, zdaj hlodi in okleški . . .

In pri kupčiji je bila vedna izguba. —

Klinar, ki je nadzoroval delavce in sploh
vodil vse podjetje, se sicer ni mogel načuditi
vedni izgubi; toda dobri prijatelji Jakobovi
so majali z glavami in mu namigavali, da
stoji Klinar v tajnih zvezah s prekupci v
Trstu . . .

No, Jakob jih ni poslušal.

Zato pa nazadnje že ni bilo nikogar več,
ki bi bil imel le količkaj upanja, da bo
Jakob rešil propada sebe in svoje gospo-
darstvo.

In res —: gospodarstvo je propadalo in
naposled propadlo — —

Jakob je šel po svetu — pravijo, da na
Štajersko k rudarjem . . .

Žena pa je ostala doma in jokala in ob-
upavala.

In otrok je hiral, hiral in — kar je bilo
naravno — umrl neko noč . . .

In ko je drugi dan cerkovnik na farnem
pokopališču kopal poleg Tináčkinega groba
nov, majhen grob, je trdil, da ne bo dolgo,
ko bo kopal še tretjega. Ana namreč, ki je
bila prišla naznanit smrt otrokovo, je bila
sama kakor smrt: bleda, potrta in brez živ-
ljenja — —

Ah, ne pláakajte!...

Plákale lahko
pesmice so:
da jih prezira,
da jih zatira
njeno oko . . .

Ah, ne pláakajte,
pesmice ve:
krila razpnite,
ponosno zletite
do daljne zvezdé!

Naj vas prezira
njeno oko!
Ali vas reva
duša prepeva
zánjo samo? . . .

Cvetko Slavin.

Naprej!

Pogum! Naprej po trdi cesti!
Kdo bi oziral se nazaj!
Če precej rož ne vidim cvesti,
nad vesno mar že zdvojim naj? . . .

Kar snežni dihi zamorili,
lahko en solnčni vrne dan,
i na mladostnih nad gomili
že vzkli je vnovič maj cvetán . . .

In ki v solzah so kdaj sejali
na trnjevo življenja pot,
bogato snopje bodo brali,
ko prišel k žetvi bo Gospod!

Zato naprej po trdi cesti!
Kdo tožen gledal bi nazaj:
Če že prevar se ni otresti —
pogum nas ne zapústi vsaj! . . .

Mira.